

MEL

"Aquí a Pardines puc llegir, parlar, escriure, no fer res, mirant com les hores tenen el doble de minuts que a la ciutat".

Una elecció natural

Es diu sovint que la pàtria de l'escriptor és la llengua. Jo hi afegiria que, a més, ho són també aquells llocs comuns on conflueixen tots els elements que configuren el substrat moral de la pròpia obra i, per tant, de la vida. Per a mi, Girona —en el seu sentit moral i geogràfic més ampli— ha estat sempre un territori on viure i, en alguns moments, crear.

Girona ciutat, lloc on vaig viure un temps, on va néixer la meva filla, on vaig conèixer l'amor en el seu sentit adolescent i, per tant, únic, màgic i irrepetible, és la ciutat de la boira, la pluja, el fred i la lluna, elements que, contràriament a la major part de la gent del país, prefereixo al sol, la calor, les platges i els migdies. Gairebé sempre he viscut a ciutat, a Barcelona, i m'he configurat com un animal urbà, que en les seues moments més baixos sempre pensa que fugir a llocs llunyans i solitaris

serà la darrera solució. Aquest parer sovint s'evaeix ràpidament quan les cartes de la vida canvien i els horitzons quotidians s'omplen de noves illes llunyanes on arribar.

De petit coneixia només Barcelona i un poble de Tarragona on viu part de la meua família materna: Valls. Uns anys més tard —força—, vaig descobrir un país diferent, fascinant, sobretot per a un individu que des de molt petit deia, com d'altres que preferien ser futbolistes o bombers: *"jo vull ser escriptor i viure a Suïssa"*. Vaig descobrir Sant Pau de Segúries, Camprodon, Vilallonga de Ter i, més tard encara, la Vall de Ribes, on vaig arribar per un camí nevat que duia a una fonda perduda en la muntanya, prop de Queralbs. Vaig recórrer la vall: Campelles, Núria, Planoles, Bruguera i, al final del trajecte, Pardines. Això no és Suïssa, però té tot allò que, míticament, l'infant que jo era desitjava. Una

"Ja fa anys que les millors temporades, caps de setmana, estius, vacances pagades o no, els passo enmig d'aquestes muntanyes".

iconografia plena de boscos, de neu, de fred i una certa solitud compartida amb gent que, normalment d'una forma conscient, ha triat el mateix lloc. Aquí em vaig quedar i ja fa anys que les millors temporades, caps de setmana, estius, vacances pagades o no, els passo enmig d'aquestes muntanyes. Hi ha coses, però, que voldria deixar clares perquè es podrien interpretar incorrectament arran de la meua elecció. No sóc el tipus de persona que es passa el dia pujant i baixant muntanyes, que desitja descobrir els llocs més amagats i desconeguts. Fins i tot no sé ni esquiar. No. Més aviat prefereixo tancar-me a casa i fruit del paisatge d'una manera per a molts passiva, però que per a mi és la millor. No vull fer pensar tampoc a ningú que he trobat en aquests paratges l'ítaca de la inspiració, la deu on beure dia rera dia per crear una obra literària. No. Tampoc no és això, com tampoc no sóc d'aquells que preconitzen el pas de la ciutat al camp com a solució de totes les neurosis de la vida moderna. La vida a l'alta muntanya és, probablement, molt més difícil encara que la de la gran ciutat, sobretot per a aquells que no l'hem viscuda des dels més llunyans orígens.

Es pot dir, doncs, que m'he decidit per aquests llocs on compartir el meu temps d'una forma natural, impulsat per un ressort desconegut que m'hi ha portat i m'ha fet decidir a quedar-me. Això sí, sempre ha estat Girona. Ara que hi penso —impulsat per la necessitat de fer aquest article— he tingut casa a Riudaura, a Cadaqués, a Banyoles. Conec millor aquestes carreteres que molts carrers de Barcelona. Hi tinc, en proporció, molts més amics... i sempre ha estat Girona.

Si fóssim un país més modern, més articulat, menys centralitzat en la seva vida cultural, econòmica i política, probablement seria d'aquells que no em faria res viure sempre, tots els dies de l'any, en aquestes terres. La constatació que això no és així no la faig d'una forma fatalista, sinó com a

reflexió per a tothom, de la necessitat d'un canvi en la societat catalana que permeti trobar de tot a tot arreu.

És curiós també veure com aquest text ha estat damunt la taula del meu despatx de Barcelona durant dies i dies sense trobar el fil i, en canvi, aquí, a Pardines, surt fluid, ràpid, natural com la mateixa força que m'hi va conduir. No vull fer un cant a les excel·lències del país, d'aquesta terra i de la seva gent, ja que hom pot trobar-se a gust en qualsevol lloc, si vol. Jo he triat aquest espai allunyat, solitari, una mica perdut, com a contrapunt d'una vida massa agitada, atabaladora, que sovint em menja a la gran ciutat. Aquí puc llegir, parlar, no fer res, quiet darrera la finestra i davant el Taga, escriure, mirant com les hores tenen el doble de minuts que a la ciutat.

A voltes, però, m'entristeix veure com la vida de la gent d'aquestes valls es troba limitada per tot un seguit de mancances que la societat moderna no aconsegueix fer arribar lluny de la ciutat. La igualtat d'oportunitats ho ha de ser entre les més diverses classes socials, però també entre les més diverses procedències geogràfiques. I això, ací, no es produeix. Les comunicacions, l'ensenyament, la sanitat, l'oci en el seu sentit més ampli, troben aquí llacunes, grans llacunes en molts casos, encara a resoldre.

Els qui hem nascut en aquesta banda d'Europa tenim la sort de pertànyer a un país plural en les seves formes. El mar, la neu, el pla, o la metròpoli els tenim a tirar una pedra. De petit tenia una fotografia d'un bosc suís penjada a la paret. Ara sé que això no és ni Suïssa ni Hollywood, però que, probablement, en molts sentits és millor. I, segur, millorable.

MIQUEL ALZUETA

Miquel Alzueta és escriptor i editor.